

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti, de historia certaminis Apostolici, libri decem

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

Liber Sextvs Abdiae Babylonis Episcopi, De historia beatorum, Iacobi
Simonis, & Iudæ, fratrum, ex Hæbraica lingua in Latinum sermonem per
Africanum versus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

tes, hic ab omnibus infirmitatibus ægroti liberantur, & periculis eximuntur, & precum suarum quisque consequitur effectum. Hic est beatus Ioannes, de quo Dominus prius dixerat ad Petrum: Si cum volo manere, quoad vsque veniam, quid ad te? Tu verò sequere me: significans, quòd beatus Petrus per crucem honoraturus esset Dominum. Hic ergo subito corporis somno requiescit in pace, per Dominum nostrum Iesum Christum: qui coronis laureis clarificat sanctos suos, & est æterna laus & expectatio omnibus electis eius. Ipsi gloria & æternitas, virtus & potestas debetur, in sæcula sæculorum, Amen.

LIBER SEXTVS ABDIAE

Babylonis Episcopi, De historia beatorum, Iacobi Simonis, & Iudae, fratrum, ex Hebraica lingua in Latinum sermonem per Africanum versus.

Simon Chananæus cognomine, Sac Iudas, qui & Thadæus, & Iacobus quem fratrem Domini quidam

dam appellant, fratres germani fuerunt, ex Chana Galilææ oriundi, parentibus Alphæo & Maria Cleophæ filia. Quorum postremus ex eadem matre, sed patre diuerso natus fuit, Iosepho scilicet iusto, ea cui desponsata beatissima Dei genitrix Maria fuit, vnde & frater Domini: subintellige quod ad carnem, Iacobus appellatus est: quia Ioseph Iacobi pater, desponsatam, verum minimè nuptâ, Mariam virginem habebat, quæ spiritu Sancto postea impregnata, Saluatorem mundi Christum Iesum Dominum nostrum virgo peperit. Itaque ob huius vinculi occasionem à Christo inter discipulos, tres hi Mariæ Cleophæ filij recepti sunt, & posteriùs ad Apostolatus fastigium subleuati. Quorū minor natus Iacobus, Christo Saluatori in primis semper dilectus, tanto rursus desiderio in magistrum flagrabat, vt crucifixo eo cibum capere noluerit, priusquam à mortuis resurgentem videret, quod meminerat sibi & fratribus à Christo agente in viuis fuisse prædictum. Quare ei primùm omnium, vt & Mariæ Magdalenaë, & Petro apparere voluit, vt disci-

discipulum in fide confirmaret : & ne diutinum ieiunium toleraret, fauomellis oblato, ad comedendum insuper Iacobum inuitauit. Is mansit post subleuationem Christi in cælum, cū Petro & Ioanne Hierosolymis, & Iudæis verbum Domini prædicabat. Quod eò facilius etiam facere poterat, quia in templo Salomonis publico fungebatur ministerio. Igitur nondum elapso quartodecimo anno à passione Domini, quando Paulus hūc cum Tito & Barnaba itineris socijs conuenerat, dextrasque Iacobo & Petro atque Ioanni porrexisset, conuenientibus duodecim Apostolis in Hierusalem ad diem festum Paschæ, præfidente Iacobo, & populo audiente, bueuiter exposuerunt singuli, quæ in locis singulis fuerant per eos gesta. In quibus diebus Caiphas Pontifex, missis ad eos Sacerdotibus, rogauit eos, ire ad se, vt aut rationem docerent, quia Iesus ipse sit æternus Deus ac Christus : aut ipse contra doceret, quia non sit. Constituto igitur die ascenderunt in templum Apostoli, & coram omni populo protestari cœperunt de Iesu, simul & arguere Iudæos

*Huius rei
meminit
etiam Paulus
in Epist.
ad Gal.*

de

*Nota Apostolorum pro
testationem,
& comonitionem in
caeris Sacerdotum
& populi Hierusalem.*

de multis, quæ ab his absurdè gerebatur. Et cum starent in gradibus templi, facto populi silentio, docuerunt Sacerdotes de vno solo Deo Christo Iesu, Saducæos de resurrectione mortuorum, Samaritas de consecratione Hierusalem, Scribas denique & Pharisæos de regno cælorum: vniuersum verò populum, quia Iesus est Christus æternus, informarunt, Ad vltimum autem monuerunt, vt priusquam progredierentur ad gentes predicare agnitionem Dei patris, ipsi reconciliarentur Deo suscipientes filium eius, aliàs enim eos nullo modo ostenderunt posse saluari, nisi per sancti Spiritus gratiam trinæ inuocationis dilui baptisinate properarent, & Eucharistiam Christi Domini sumerent, cui soli de his quæ docuit credere deberent, vt sic æternam salutem consequi mererentur. Ita igitur cum per septem dies persuasissent populo & Pontifici, vt confestim ad percipiendum Baptisma festinaretur, cumque iam res in eo esset, vt venirent & baptizarentur, ecce homo quidam inimicus, tunc cū paucis admodum ingrediens templum, clamare cœpit, & dicere

dicere. Quid facitis ô viri Israëlita? cur vobis tam facilè subreperitur? cur præcipites ducimini ab hominibus infœlicissimis, & à mago deceptis? Cūque hæc diceret, & hæc audiretur ac superaretur ab Episcopo Iacobo, conturbare populū & seditiones suscitare cœpit, ita vt ea quæ ab Apostolo dicebantur, plebs minimè posset audire. Igitur exagitare cuncta clamoribus, & quæ fuerant multo labore ordinata conuellere, simulque incusare Sacerdotes, & opprobrijs atque increpationibus cœpit cunctos accendere, & veluti furibundus, singulos quosque ad cædem concitabat Apostolorum, dicens: Quid agitis? quid cessatis, ô segnes & desides? cur non manibus nostris inuadimus, & discerpimus hos omnes? Et cū hæc dixisset, primus raptò ex ara vsto, cœdis fecit exordium. Tum deinde & cæteri videntes eum, simili ferebantur infania, fit omnium clamor, cædentium pariter & cæforum, & sanguis ubique plurimus funditur, & fuga permixta habetur: cū interim ille inimicus homo, Iacobum adgressus, de summis gradibus præcipitem dedit.

Quem

*S. Iacobus
claudus esse
ctus.*

Ad S. Paulum allusio, antequam vocatus à Christo fuisset.

Hinc iusti cognomen à sancto Iacobo additum est.

Quem cum mortuum credidisset, vltra multare neglexit. In qua collisione, vno pede debilitatus, pessimè claudicabat. Hominem verò inimicum Saulum fuisse manifestum est, quem postea Dominus ad Apostolatum ministerium destinavit. Igitur Iudæi postquam Paulus ad Cæsarem, quem appellauerat, à Festo Præsidente missus est, & frustratas insidias, quas ei intenderant, vident, in Iacobum fratrem Domini, immanitatem nequitiae suae vertunt. Quem hoc modo adorti sunt. Productum in medium, abnegare eum fidem Christi coram omni populo expetunt. At ille, contra omnium opinionem, voce satis libera, & multo maiore quam vellent, coram vniuerso populo, cum omni fiducia profitetur, filium Dei esse Salvatorem & Dominum nostrum Iesum Christum. Tum illi non ferentes tam graue & tam liberum testimoniū viri, pro eo maximè, quod iustissimus apud omnes habebatur, ob religiosae & continentissimae vitae merita, in necem eius vertuntur, & fauente sibi occasione temporis, & ex morte Rectoris, alios quam plurimos asciscunt.

scunt. Contigerat tum fortè Festum
 apud Iudæam obire cunctos, ac sine
 rectore ac principe esse Prouinciam.
 Nam mortis Iacobi modus, licèt à Cle-
 mente & alijs fuerit intimatus explo-
 ratus tamen de eo Egesippus, qui po-
 stea primas Apostolorum successio-
 nis fuit, quinto Cōmentariorum suo-
 rum libro his verbis refert: Suscepit
 (inquit) Ecclesiam cum Apostolis fra-
 ter Domini Iacobus, qui ab omnibus
 cognominatus est Iustus, ab ipsis
 Domini temporibus perdurans vs-
 que ad nos. Et multi quidem Iaco-
 bi vocati sunt, sed hic ex vtero matris
 suæ sanctus fuit. Vinum & siceram
 non bibit, sed neque animal mandu-
 cavit, ferrum in caput eius non ascen-
 dit, oleo non est perunctus, sed ne-
 que balneis est vsus. Huic soli licebat
 introire in Sancta sanctorum. Neque
 enim laneo vtebatur indumento, sed
 tantum sindone. Solus ingredieba-
 tur templum, & iacebat supra genua
 sua, orans pro populi indulgentia,
 ita vt orando callos faceret in genu-
 bus ad modum Cameli semper genua
 flectendo, nec vnquam ab oratione
 cessando. Itaque pro incredibili hac

*Egesippus
 citatur.*

*Iacobus ex
 vtero ma-
 tris sanctus.*

I con-

continentia, & summa iustitia, appellatus est Iustus: & Oblias, quod est interpretatum, munimentum populi iustitia, sicut & Prophetæ indicauerunt de eo. Quidam ergo de septem hæresibus quæ erant in populo, de quibus superius diximus, interrogabant eum, quid esset ostium Domini. At ille dicebat: Hunc esse Saluatorem. Ex quibus aliquanti crediderunt, quia IESVS est Christus. Illæ autem hæreses, quas supra scripsimus, non crediderunt, neque surrexisse eum, neque venturum, vt retribuatur vnique secundum opera sua: Qui verò crediderunt, per Iacobum crediderunt. Ex quibus cum multi etiam ex principibus credidissent, perturbatio erat Iudæorum, dicentium: Nihil iam superest, quin omnis populus credat in Iesum, quod ipse sit Christus. Conuenientes igitur ad Iacobum, & dicebant ei: Oramus te, vt reuoces populum: quia ecce errat in IESV, putans quòd ipse sit Christus. Deprecamur ergo te, vt suadeas omnibus conuenientibus in die Paschæ de IESV. Tibi enim omnes obtemperamus, & de te tam nos quàm populus testimonium ferimus.

*S. Iacobus
Apostolus
fuit Iudææ
& Palesti-
nyæ.*

ferimus, quia iustus es, & personam vilius non accipis. Tu ergo suade populo de Iesu, ne erret. tunc omnes tibi obediemus. Ascende itaque in excelsum locum pinnæ templi, vt in edito positus appareas omnibus, & verba tua audiantur à cunctis: quia in diebus Paschæ conuenient non solum Iudæorum, sed & Gentilium multitudo. Statuerunt igitur suprascripti Scribæ & Pharisei, Iacobum supra pinnam templi, & voce magna clamantes, dixerunt: Virorum iustissime, cui omnes nos obtemperare debemus, quoniam populus errat post Iesum qui crucifixus est, enuncia nobis, quid sit ostium Domini.

Tum Iacobus ad eos ingenti voce respondit: Quid me interrogatis de filio hominis? Ecce ipse sedet in cælo à dextris summæ virtutis, & ipse venturus est in nubibus cæli. Cùm hac responsione & testimonio Iacob i multis satisfactum esset, & libenter audiissent, quòd Iacobus sic de Christo foret protestatus, cœperunt glorificare DEVM, & dicere: O sanna filio David.

Tum rursus ipsi Scribæ & Pharisei

facti cœperunt ad inuicem dicere : M
 lè fecimus, vt tale is testimoniū pr
 stare de Iesu. Sed ascendamus, & pr
 cipitemus illum deorsum, vt cæte
 terreantur, & non credant ei, simu
 & voce magna clamauerunt, dicen
 tes: O ô, & Iustus errauit. & comple
 uerūt in hoc scripturam, quæ in Elai
 scripta est, dicentem : Auferamus Iu
 stum, quoniam inutilis est nobis, pro
 pterea fructum operum suorum ma
 ducabunt. Ascenderunt ergo, & præ
 cipitauerunt eum, & dicebant ad in
 uicem : Lapidetur homo iste. Et his
 dictis, cœperunt Beatum Iacobum la
 pidibus vrgere. Qui deiectus non so
 lùm, mori non potuit, quin conuers
 sus & super genua sua procumbens
 dicebat : Rogo Domine Deus pater,
 dimitte eis peccatum, non enim sci
 unt quod faciunt. Cùmque enim ta
 lia orantem de super lapidibus perur
 gerent, vnus de Sacerdotibus, de fi
 lijs Rhachabitarum (de quibus pro
 testatur Hieremias Prôpheta) excla
 mauit dicens: Parcite quæso, quid fa
 citis? Pro vobis orat Iustus iste, quem
 lapidatis. Et vnus ex ipsis fullo, ar
 reptum fustem, in quo res exprimen
 solent

H
 solent
 Iacobu
 rali tan
 est, ac
 templu
 titit i ve
 bus, qu
 Dei viu
 eto dor
 cula sæ
 bo. Cu
 mon co
 Iudas,
 & ipsi
 Christu
 tus san
 ingress
 tia sua
 gos, Z
 Sancti
 pia fug
 eorum
 & Deu
 phema
 rum : d
 fuisse
 Dei à
 rerent.
 parten

solent, cerebro eius inlilit. Ita Beatus Iacobus, cui Iusti cognomentum fuit, tali tandem martyrio consummatus est, ac sepultus in eodem loco prope templum. Atque hic ille est, qui extitit veritatis testis Iudæis & Genti- bus, quia IESVS est Christus, filius Dei viui, qui cum patre & Spiritu sancto dominatur & regnat in cuncta se- cula sæculorum. Atque hæc de Iaco- bo. Cuius fratres maiores natu, Si- mon cognominatus Chananæus, & Iudas, qui & Thaddæus & Zelotes, & ipsi Apostoli Domini nostri Iesu Christi, cum per reuelationem Spiritus sancti per fidem fuissent regionem ingressi, inuenerunt statim inter ini- tia suæ prædicationis duos ibi ma- gos, Zaroën & Arfexat, qui à facie Sancti Matthæi Apostoli de Aethio- pia fugerunt. Erat autem doctrina eorum praua, ita vt Deum Abraham, & Deum Isaac & Deum Iacob blas- phemantes, Deum dicerent tenebra- rum: & Moysen dicerent maleficum fuisse, denique omnes prophetas Dei à Deo tenebrarum missos adse- rerent. Præterea animam hominis partem Dei habere dicerent, corpo-

*Hic incipit
historia de
Simone &
Iuda.*

ris verò figmentum à Deo malefactum esse : & ideo ex contrarijs substantijs constare, in quibus lætatur caro, anima contristatur: & in quibus exultat anima, & corpus affligitur. Solem & Lunam deorum numero applicantes, aquam simul deitatem habere docebant. Dei autem filium, Dominū nostrum Iesum Christum, phantasiā fuisse, nec verum hominem, nec ex vera virgine natum, nec verentatū, nec verè passum, nec verè sepultū, nec verè tertia die resurrexisse à mortuis, adfirmabant. Hac prædicatione polluta Persida post Zaroën & Arfexat, magnū meruit inuenire doctore, per Beatos Apostolos Simonē & Iudam: id est, Dominū Iesum Christum, qui se diceret Spiritum Sanctum de cælo missurum, iuxta promissum dicentis: Vado ad patrem, & mitto vobis Spiritum paracletum. Hac igitur causa suscepto itinere, vt Persida à seductione nequam Doctorum liberarent, vt primū ei appropinquauerunt, quos diximus, Apostoli Simon atque Iudas, occurrentem habebant exercitum Varardach ducis regis Babyloniorum, cui no-

men

HIS
men cr
Indos,
suscep
mitatu
& mag
gulas
monijs
suæ. Co
stoli in
se, &
nullum
ci belli
rexerunt
tis, &
moner
diueru
cum co
lium p
sponsa
Simon
ti à D
nostro
loqui
dach d
ercitu
set, coe
aut qu
illas t
stolus

men erat Xerxes. Hic autem contra Indos, qui fines Persidis inuaserant, susceperat bellum: erantque in comitatu eius sacrificatores, & arioli, & magi, & incantatores, qui per singulas mansiones, sacrificantes dæmonijs, dabant responsa fallaciæ suæ. Contigit autem, vt die qua Apostoli in exercitu erant, concidentese, & sanguinem suum effundentes, nullum penitus dare potuerunt duci belli responsum. Quapropter porrexerunt ad fanum vicinæ ciuitatis, & consulentes illic dæmonia, dæmonem cum ingenti mugitu ita audiuerunt loquentem: Dij qui vobiscum comitabantur, euntibus ad prælium propterea dare non possunt responsa, quia duo homines isthic sunt, Simon & Iudas, qui tantam consecuti à DEO sunt virtutem, vt nullus nostrorum audeat illis præsentibus loqui. Quæ cum accepisset Varardach dux regis Xerxes, fecit eos in exercitu inquiri. Quos cum inuenisset, coepit ab eis quærere, vnde essent, aut quid essent, aut quare venissent in illas terras? Cui Sanctus Simon Apostolus ait: Si genus quæris, Hebræi sumus,

sumus: si conditionem, serui sumus Iesu Christi: si causam quæris, salutis vestræ causa venimus, vt relicto errore simulachrorum, Deum qui in calis est possitis agnoscere. Cui respondens Varardach dux: Nunc (inquit) ad prelium maturo, vt Indos ab inuasionē Persidis arceam, antequam Medorum aduersus nos auxilia colligant. Quare non est opportunum mihi, vt de rebus vestris nunc discutiam. Cum vero fœlix fuerit reuertendi successus, audiam vos. Ad quæ Iudas Apostolus: Mede, magis congruum est (inquit) te cognoscere illum, cuius ope & auxilio possis victor existere, vel eos saltem, qui tibi rebelles sunt, pacatissimos inuenire. Tum Varardach dux: Quia audio Deos vestros, vobis corampositis, vobis dare responsa, volo vt vos nobis futura prædicatis, vt quos belli exitus habituri simus, scire queam.

Tum Simon: Vt agnoscas (ait) errorem horum, quos tibi putas prædicere, damus illis potestatem respondendi tibi, vt dum dixerint quæ ignorant, probemus eos per omnia fuisse mentitos. Cumq; orationē sudissent ad

ad Dominum, dixerūt: In nomine Domini nostri Iesu Christi, præcipimus, ut more solito detis responsa his, qui interrogare consueuerunt. Ad hanc vocem cœperunt phanatici eorū arripi & dicere: Grande beilum futurum esse, & vtrinq̄ue multos præliantes interfici posse. Tunc Apostoli Dei, ex abundantia lætitiæ in risum soluuntur. Quibus Varardach: Me (inquit) timor inuasit, & vos ridetis? Dicunt ei Apostoli: Cesset timor tuus, quoniam in ingressu nostro pax vobiscum intrauit istam prouinciam. Quare mitte profectiōē tuam. Nam crastina die, eadem hac hora, id est tertia, venient ad te quos præmisisti cum legatis Indorum, qui vobis terras inuasas, restitutas imperio vestro nunciabunt: & solutis tributis, aditum referent, & paci vestræ, ad quascunque conditiones volueritis, gratantes, consentientes, pactum firmissimum stabili-ent. At Pontifices ducis hæc irridentes: Domine Dux, inquiunt, noli istis hominibus fidem dare, vanis & mendacibus, aduenis scilicet & ignotis, qui ideò grata loquuntur, ne exploratorum loco habeantur. Isti au-

tem dii nostri, qui nunquam fallunt, dederunt tibi responsum, vt sis cautus, & ad res omnes sollicitus: non quem admodum illi qui te studiosè reddere securum conantur, vt dum minus cautus fueris, possis ex improviso & acriùs & faciliùs adoriri. Respondens autem Sanctus Simon Apostolus, dixit: Audi me dux. Nos aduenat & ignoti, & mendacissimi, non vnum mensem te expectare iubemus: sed diximus: Expecta vnum diem, & cras manè circa horam tertiam venturi sunt, quos misisti. Venient autem cum eis Indorum honorati, qui conditiones à te accipient, vt sint deinceps tributarij Persarum. Hæc cum animaduertent Sacerdotes Persarum, qui in exercitu erant, proclamabant: Aureas & gemmatas inter purpureas & auro tectas vestes, inter pateras & byssum, sericumque, & omnem gloriam Babylonici regni, dii nostri splendidi, suæ diuinitatis responsa dantes, aliquando fallere possunt: & isti pannosi, & personam nullam habentes, tantum sibi tribuere audent? quos videre, iniuria est. Et hos tu Domine dux ad iniuriam

am

am Deorum nostrorum non punis?
 Tum Dux: Hoc magnum est (inquit)
 quia aduenæ & pauperes atq; ignoti,
 cū tanta hoc constantia adseuerant, &
 deorum nostrorum testimonio vide-
 tur esse contrarium. Dicunt ei Ponti-
 fices: Iube eos custodiri, ne fugiant.
 Respondit dux: Ego non solū iubeo
 eos custodiri, sed ipsi etiam vos in cu-
 stodia eritis vsq; in crastinum, vt rerū
 exitus doceat, si possit eorum testimo-
 nium comprobari. Posthæc iudicabi-
 tur, quis meritò debeat condemnari.
 Factū est autem in crastino, iuxta ver-
 bum Apostolorum, venerunt nunciij,
 qui missi fuerant cursu velocissimo
 in dromedis: & nunciârunt omnia
 ista esse, sicut Apostoli Paulò antè in-
 timarunt. Quare indignatus dux ius-
 sit pyram accendi, vt ibi Sacerdotes
 suo igne consumeret, & hos omnes
 qui Apostolos obfuscare nitebantur.
 Apostoli autem prostrauerunt se du-
 ci, dicentes: Obsecramus Domine, ne
 efficiamur nos cāusa interitus eorum:
 qui pro salute hominum huc missi su-
 mus, vt viuificaremus mortuos, non
 vt viuentes occidamus. Itaque cū
 diu aspersi puluere, prouolutipedibus

ducis iacerent, respondit ille: Miror vos ita pro istis interuenire, qui nihil aliud egerunt per omnes comites meos & Tribunos ac Satrapas, & ad hoc praemia ingentia contulerunt, quam ut vos incenderent viuos. Ad quaem extemplo Apostoli: Disciplina (inquiunt) magistri nostri has leges tenet, ut non solum malum pro malo non cedat, sed etiam bona pro malis restituat. Estque hoc solum discrimen inter nos & ceteras disciplinas, quia omnes reliqui malum reddunt pro malo, omnesque odientes se odio habent. Nos autem contra diligimus inimicos nostros, & benefacimus his qui nos odiant, & oramus Dominum pro calumniantibus & persecutibus nos. Quae cum audiisset dux: Vel hoc permittite. inquit facere, ut omnia bona eorum vobis tradantur. Et cum haec diceret, iussit inquiri quanta esset facultas Pontificum. Et respondentes tabularij fisci, dixerunt: Vnus Pontifex vnani libram auri in vno mense de fisco consequitur. Et computati sunt centum & viginti talentorum: excepto eo qui sacerdotij arcem tenebat, qui quadruplum consequebatur

Vel hoc auctori fidem confirmat. nam tabularios in provincijs constituisse & Augustum Suetonius

in auro, Congregatae sunt itaque familiae & vestes, & ministerium, & argentum & aurum, & iumenta, & omnia quae habere poterant, nec poterat dinumerari facultas eorum. Ita congregatis opibus, dux ad regem reuersus, Apostolos Domini commendauit, inquit, inquit, Hi sunt, sub effigie hominum latentes, quos dii nostri timent, qui neque sine illarum concessione dare responsa hominibus possunt. Et ipsa responsa illorum falsa fuisse, & oracula illorum, & euentus ipsi comprobauerunt. Isti autem Sacerdotes nostri, dum dicerent eos aduenas fallentes, quibus non deberet credi, & insisterent apud nos, ut puniremus eos: dumque utrosque in custodia haberemus, ut pars quae vera diceret remuneraretur, & quae sefellisset, puniretur, denique ubi omnia eo ordine, quo isti praedixerant, sunt adimpleta, & vellem eos hoc pati, quod illi istos pati elaborauerant: ecce isti precibus apud me egerunt boni viri, ut nihil penitus pateretur mali. Et cum facultates eorum iussissemus conferri, has tamen illi nihilominus contemnunt, dicentes: Nobis non licet aliquid possidere.

supra terram, ex eo quòd nostra possessio est in cælo, quæ est æterna, & ubi immortalitas regnat. Quin & illud insuper addūt: Nulla ratione possumus accipere vel aurum, vel argentum vel vestes, vel domos, aut prædia aut seruos. Ista enim omnia terrena sunt, & morientem hominem non sequuntur. Quibus cùm dicerē, vel aliquantū vt acciperent inde, quòd pauperes & peregrini essent, persuadere nequiuimus. Non sumus (dixerunt illi) pauperes, qui diuitias cælestes habemus. Sed si vis, vt ad salutem animæ tuæ proficiat census ille, eroga pauperibus, eroga viduis, & orphanis, eroga infirmis & adflētis, libera debitores, qui à creditorib. exagitātur, eroga publicè manum porrigentibus, & omnibus, qui his opibus indigent. Nam nos terrenū nihil desideramus. Hæc & alia cùm dux apud regem Xerxen differuisset, excitati in zelum, qui cum rege fuerant Zaroës & Arfexat magi, simul indignabundi, rumores sparserunt: Malignos eos homines esse, qui contra Deos Gentis, contraque regnum tam astutè molirentur. Nam si vis scire Rex (inquiūt) quòd ea vera sunt

sunt quæ dicimus, non prius permit-
 temus hos loqui, quàm Deos tuos a-
 dorauerint: Tum dux: Audetis ne cū
 illis habere conflictum, vt si viceritis
 eos, tum demum abijciantur? Dixe-
 runt magi: Aequum est, vt sicut nos
 adoramus Deos nostros, ita adorent
 & illi. Respōdit dux: Hoc scilicet con-
 flictus vester ostendet. Ad hæc iterum
 magi: Vis videre (inquiunt) potentiã
 nostram, vt probes, quia non poterūt
 loqui nobis præsentibus: iube adsta-
 re hic, qui sint eloquentes in linguis,
 acutissimi in argumentis, & clamo-
 si in vocibus. Et si tunc ausi fuerint
 nobis præsentibus loqui, probabis
 nos esse imperitissimos. Tūc iussu re-
 gis & ducis, omnes aduocati præsto
 facti, ita sunt à duce admoniti, vt quã-
 ta possent constantia, haberent cum
 his magis contentiones, & eos à defen-
 sionum proposito, argumentorum
 suorū proposito excluderent. Et cū
 in presentia regis, & ducis, cunctorūq;
 sublimium magi locuti essent, omnis
 illa aduocatio ita muta facta est, vt
 nec nutibus, quod loqui nō poterat, in-
 dicaret. Et cū vnus ferè horæ trāsisset
 spaciū, dixere magi ad regem: Vt scias
 nos

nos

nos ex Deorum esse numero, permit-
timus eos quidem loqui, sed ambula-
re non posse Quod cum fecissent, ad-
iecerunt dicentes: Ecce reddimus eis
gressum, sed faciemus eos a pertis o-
culis nihil videre. Cumque & hoc fe-
cissent, expauit cor regis & ducis, di-
centibus amicis eorum, non debere
contemni hos magos, ne & regi & du-
ci inferant debilitatem in membris.
Igitur hoc spectaculum à primo ma-
ne usque ad horam sextam dum specta-
tur, aduocati mœrore confecti, ad suas
reuerſi sunt quique domos, nimio
animi impulsu fatigati. Dux verò cum
haberet amicos Apostolos, eis narra-
uit omnia quæ dicta, quæque facta exti-
terāt. Dixerunt duci Apostoli: Ut scias,
nobis presentibus signum illorum vale-
re non posse, & ideò timere eos nostrā
presentiam, iube aduocatos ipsos ad
nos venire, priusquam ad ipsos vadant,
& posteaquam ad nos venerint, ita in-
grediatur ad regem, simile habituri con-
suetum: & si preualuerint eis, tū scias nos
ab his aliquatenus vinci posse. Cōuo-
cauit igitur dux oēm illā aduocatio-
nē in domo sua, & quasi compatiens
illis dixit: Dolco equidem verecundiæ
vestræ,

vestræ, quàm estis intra regalem au-
 lā perpeffi. Vnde sciatis, me inuenisse
 homines, qui vos moneāt & doceāt,
 vt non solum vobis non præualeant,
 sed etiam vobis superati discedant.
 Tunc omnis illa multitudo aduoca-
 torum prostrata, duci gratias agens,
 & eorum singuli cœperunt precibus
 agere, vt dictum facto compleret. At
 ille protulit eis Apostolos Domini,
 Simonem & Iudam. Videntes autem
 aduocati homines vilissima veste in-
 dutos, quasi in despectu eorum cœpe-
 runt habere personas. Quos facto si-
 lentio sic allocutus est Simon: Sæpi-
 simè euenire, vt intra scrinia aurea &
 gemmata, vilia quædam habeantur
 inclusa: & intra vilissimas & ligneas
 capsas, sint gemmarum monilia pre-
 ciosa reposita, solere etiam vasa pul-
 cherrima aceto repleta execrationi &
 contēptui subiacere: cōtrā verò, vasa
 fœdissima in aspectu, vino tamē intus
 optimo repleta, ambitionem sui sa-
 poris excitare gustantibus, ita vt ne-
 glecta visione, contēptui vilia quæ
 aspectus offendit, de sola cogitent ho-
 mines suauitate, quæ intrinsecus la-
 tet. Imò quicumque (inquiunt) alicu-
 ius

*Elegās com-
 paratio.*

ius

ius rei cupit esse possessor, non magnoperè gestatoriū, sed ipsū quod gestatur spectat. Nō ergo offendat aspectū vestrū, vilis hic noster habitus, intus. n. latent ea, quæ æternā vos faciāt & gloriā inuenire, & vitā Nos quippe oēs homines, de vno patre & de vna matre nati sumus. Qui cū facti essent & positi in regione viuorū, suadēte angelo inuidiā, præuaricati sunt in lege, quam à suo conditore susceperāt, suntque serui facti eius, cui suadenti obtemperauerunt. Deinde cum ipso angelo, ab illa vitæ æternæ regione, in huius terræ exilium proiecti sunt. Misericordiam tamen nihilo minus Deus & in hac parte suā constituit, vt sic homo creatorē suum solum Deum excoleret, & elementa non adoraret, nec diceret ligno, quod ipse dolauerat, Tu es Deus meus. Recessit autem à Deo suo homo, à custode suo: & quod maius est à Salvatore suo, vt suo pareret inimico. Hunc autem errorem in hominibus hic angelus princeps inuidiæ ideo nutriuit, & nutrit, vt ipse eis dominetur, & faciat de eis, quod ipse voluerit: conaturque auocare Deū verum, quē iste angelus timet,

timet, à genere humano. Hac de causa per magos suos, quando voluit fecit vos tacere: rursus fecit vos inuidere, deniq; fecit vos immobiles permanere. Vnde, vt probetis ita esse, venite ad nos, & promittite, vos ab idolò cultura recedere, & solù Deù inuisibilem adorare ac colere. Et cù hæc feceritis, imponemus manus nostras super capita vestra, & signù Christi faciemus in frontibus vestris, & si tũ nõ confutaueritis eos, credite nos fallere omnia quęcunq; asserimus. Tum vniuersi illi aduocati, considerantes rationẽ verã, prostrauerũt se Apostolis dicẽtes: Facite ergo quęsumus, ne in nobis possint linguę impedire officium, nec aliqua in mēbris nostris impedimẽta inferre: & sit supra nos ira Dei, si vltra idolis crediderimus. Quæ cum ab aduocatis dicta essent, procumbẽtes humi sancti Apostoli Simõ & Iudas, orauerũt ad Deum in hæc verba: Deus Israël, qui ex inanimãsti magica signa Iamnes & Mambres, & dedisti eos in confusionem & vlcera, & perire eos iussisti: sic faciat, & hic manus tua super hos magnos Zaroën & Arfexat. Hos autẽ famulos tuos, promitt-

*Loquebatur
Simon hæc
ad sapientes
ac eloquentes
Persarũ
aduocatos:*

mittentes quòd ab omni cultura idolorum abscedent, fac fortes & stabiles, & constanter aduersus eos insurgere, vt cognoscant omnes, quia tu es vnus omnipotens, qui regnas in saecula saeculorum. Cumq; respondissent, Amen: signatis frontibus abierunt. Ingressi sunt autem cum duce ad regē. Haud multò pòst adsunt & magi, tentantes ea, quæ antea fecerant, & nulla poterant ratione præualere. Tum ex aduocatis vnus Zebeus nomine, dixit: Audi Domine rex, ista stercora abijcienda sunt, & ex tuo regno emundāda, ne fortè omnibus putredinem generent. Habent enim secum angelum humani generis inimicum, & ludificant in hoc homines, vt quàm plurimos angelus iste malus habeat subiectos. Habet autem hos subiectos, qui non sunt Deo omnipotenti subiecti. Iam verò idcirco insistebant magi, vt Apostoli sancti hos deos adorarent: quo facto, Deū verum offenderent, & deinceps ipsi in illis facilius per angelum illum malignum sua præstigia exercerent. Denique signum Dei sui in frontibus nostris, digitis suis facientes, miserunt huc, ista
 verba

verba adijcetes : Si post istud signa-
 culum Dei , præualuerint artes illo-
 rum, sciatis nos quæ docemus vniuer-
 sa mentitos. Ecce nunc igitur in DEI
 omnipotentis nomine adsumus, in-
 sultamus & opponimus nos magis: si
 possunt, agant, quæ hesternò gesserunt.
 Quæ cum viderunt magi, indignati,
 multitudinem serpētum venire fece-
 runt. Quare terrefacti, qui aderant,
 vt Apostolos rex vocaret, clamarunt.
 Missis igitur nuncijs, mox venerunt
 Apostoli, qui implentes pallia sua de
 serpentibus miserunt in eosdem ma-
 gos dicentes: In nomine Domini no-
 stri Iesu Christi non moriemini, sed
 morsibus eorum attrectati, dolorum
 vestrorum mugitum dabit. Statim-
 que serpentes cœperunt carnes eorū
 deuorare. Illi autem ululabant, vel-
 uti lupi. Quæ videns rex, & omnes
 qui aderant, dicebant Apostolis: Per-
 mittite, vt magi moriantur ab eis. At
 illi responderunt: Nos missi sumus, à
 morte ad vitam cunctos reducere, non
 à vita præcipitare in mortem. Facta
 igitur oratione, dixerunt Apostoli ser-
 pentibus: Redite in nomine Iesu Chri-
 sti ad loca vestra, atque omne venenū
 quod

quod in hos magos infudistis, aufer-
te vobiscum. Nouos itaque cruciatus
magi patiuntur, cum serpentes vene-
na sua moribus renouatis tollerent,
fugentes sanguinem eorum. Itaque
ablegatis serpentibus, adlocuti sunt
Apostoli magos in hæc verba: Audite
impij scripturam sanctam dicentem:
Qui proximo suo parat foueam, ipse
prior cadit in illam. Vos quidem no-
bis parastis mortem: Nos autem ro-
gauimus Dominum nostrum Iesum Chri-
stum, vt vos à morte præsentem eripe-
ret. Denique qui per multos annos
moribus his serpentinis affligi pote-
ratis, ecce tertia die transacta, preci-
bus nostris recuperata vobis sanitas
redonabitur. Forsitã vel sic ab impie-
rate vestra cessabitis, dum veritatem
Dei circa vos exuperare, probare pos-
sitis. In istis autem tribus diebus, ideo
permittimus vobis dominari dolo-
res, vt pœniteamini pro erroribus ve-
stris. Hæc cum dixissent Apostoli, de-
portati sunt ad hospitalia magi, qui
per triduum nec cibum capere, nec bi-
bere vlllo modo poterant, sed in his
sola vociferatio doloribus extorta in-
cessabilis extitit. Postea, cum iam res
in

in eo
Zaro
post
haber
ni, ha
uerte
di à t
At
sicut
runt
gient
per to
stolis
ceban
Deor
stros
sacris
salter
inter
gesta
ti Sin
raban
tidie
tes co
clauc
lepro
corp
Hab
los n

in eo esset, vt pariter expirarent magi Zaroës & Arifexat, accesserunt eos Apostoli, dicentes: Non dignatur Deus habere coacta seruitia: ideo surgite sani, habentes liberam facultatem conuertendi à malo ad bonum, & exeundi à tenebris ad lumen.

At illi permanentes in perfidia sua, sicut à facie Matthæi Apostoli fugerunt, sic & his duobus Apostolis fugientes, ad simulachrorum cultores, per totam Persidis regionem, vt Apostolis inimicitias excitarent, vbiq; dicebant: Ecce veniunt ad vos inimici Deorum nostrorū. Si vultis Deos vestros habere propitios, compellite eos sacrificare illis. Si autem nolueritis, saltem interficite eos. Hæc cum ita inter Apostolos & magos in Perside gesta fuissēt, rogati à rege & duce beati Simon & Iudas, ab eo tempore morabantur in Babylone, facientes quotidie mirabilia magna, inluminantes cæcos, surdis reddentes auditum, claudicantibus gressum, mundantes leprosos, fugantes denique ab obsessis corporibus omnis generis dæmonia. Habebant autem secum discipulos multos, ex quibus ordinabant
per

*S. Simonis
& Iudæ habitatio in Babylone.*

ciuitates Presbyteros & Diaconos & clericos, & Ecclesias multas constituiebant. Factum est autem, vt vnus ex diaconibus pateretur crimen incesti. Erat enim vicinus filiae Satrapae cuiusdam ditissimi hominis, quae perditata virginitate partum edens periclitabatur. Interrogata autem à parentibus, virum Dei Sanctum & castum Euphrosinum Diaconum impetebat.

Qui tentus à parentibus puellae, vrgebatur subire vindictam. Quod vbi Apostoli audiuerunt, venerunt ad parentes puellae. At illi cum aspexissent Apostolos, coeperunt clamare, & diaconum reum huius criminis accusare. Tum Apostoli: Quando (inquiunt) natus est puer? Responderunt: Hodie hora diei prima. Dicunt eis Apostoli: Perducite hunc infantem, & diaconum quem accusatis huc pariter adducite. Cumque in praesentia essent, alloquuntur Apostoli infantem dicentes: In nomine Domini nostri Iesu Christi loquere, & dic, si iste Diaconus praesumpserit hanc iniquitatem. Tum infans absolutissimo sermone ait: Hic Diaconus vir Sanctus & castus est, & nunquam inquinavit carnem suam

Nota admirandam historiam.

suam. Rursus autem insistebant pa-
 rentes Apostolis, vt de persona infans
 interrogaretur incæsti. Qui dixerunt:
 Nos innocentes soluere decet, & no-
 centes proderè non decet. Dum hæc
 Babyloniæ fierent ab Apostolis Do-
 mini, interea euenit, vt duæ tigrides
 ferocissimæ, quæ erant in singulis ca-
 uis clausæ, fortè fortuna liberatæ fu-
 gerent, & quidquid in occurſu inueni-
 rent, deuorarent. Quare consternatus
 omnis populus, ad Apostolos Dei con-
 fugit. Apostoli aut inuocantes nomen
 Domini Iesu Christi, iusserunt vt se-
 querentur eos in domũ, in qua mane-
 bant. Et per triduũ ibi manserunt: Et
 conuocantes ibi omnẽ multitudinem,
 dixerũt: Audite omnes filij hominũ,
 qui ad imaginem Dei facti estis, qui-
 bus dedit Deus ingenium, memoriã,
 & intelligentiam, considerate feras,
 quæ nunquã mansuescere consueue-
 rant, audito nomine Dñi Iesu Chri-
 sti, in agnos conuersæ sunt: & homi-
 nes in tanta adhuc perdurant obstina-
 tione, vt non intelligant, Deos non
 esse figmenta hæc aurea & argentea,
 quæ flata sunt, & ad arbitrium homi-
 nis fabrefacta, vel de lapide aut ligno

*Aureum dæ-
ctum.*

K

scul-

*Elegans cō
paratio.*

sculpta. Dominum autem qui vos cre-
auit, ignoratis, qui dat vobis pluuiam
de caelo, & producit vobis panem de
terra, & vinum ac oleum de surculis
ligni. Vt autē sciatis, quia ipse est ve-
rus Dēus, erunt vobis in testimoniū
tigrides istae, vt ipse vos admoneant
quodammodo, vt non alterum cola-
tis Deum, nisi Dominum nostrum Ie-
sum Christum, in cuius nomine istae
mansuetæ factæ, quasi oues in medio
vestri conuersabuntur, vespere autem
facto in suam cellulam reuertentes
manebunt. Interea nos suscepto iti-
nere, reliquas ciuitates peragrabimus
& prouincias, vt Euangelij Domini
nostri Iesu Christi prædicatio cunētis
innotescat. Quæ cum audirent ex A-
postolis, flebant populi, rogantes vt
non discederent. Ad quorum petiti-
onem vnum adhuc annum & mense-
tres in Perside beati Simon & Iudas
remorati sunt. In quo spacio am-
plius quàm sexaginta millia virorum
baptizati sunt, exceptis paruulis, &
mulieribus: baptizato primūm rege
cum vniuersis dignitatibus suis. Præ-
terea vidētes omnes infirmitates ven-
to curari, inluminari cæcos, mortuos
etiam

H
etiam
su Chri
destrue
tes. O
ciuitate
ne Abd
Judæa,
Domini
sis. Qu
egressi s
bantur a
& eò am
tem duo
ciuitates
& quæ
cim, lo
thon, Ap
lus, in c
vniue: fa
nus hist
stulit lin
voluerit
dication
mon & I
multis p
roës & A
ra multa
centes, se
per à fa

etiam suscitari in nomine Domini le-
 su Christi, vniuersi populi crediderunt
 destruentes tēpla, & Ecclesias extruē- *Ex his rursus*
 tes. Ordinavēre autem Apostoli in *apparet,*
 ciuitate Babylonis episcopum nomi- *authorē hu-*
 ne Abdiam, qui cum ipsis venerat à *ius historie*
 Iudæa, qui & ipse viderat oculis suis *gestis rebus*
 Dominum: & repleta est ciuitas Eccle- *S. Simonis*
 sijs. Quibus ritè omnibus ordinatis, *& Iudæ in-*
 gressi sunt Apostoli Persidem. Seque *terfuisse,*
 bantur autem eos turbæ discipulorū,
 & eò ampliùs viri. Circumierunt au-
 tem duodecim prouincias Persidis, &
 ciuitates earum, in quibus quę egerint,
 & quę passi sint per annos trede- *Crathon al-*
 cim, longa narratione scripsit Cra- *ter author,*
 thon, Apostolorum ipsorum discipu- *qui historiã*
 lus, in decem librorum voluminibus *Apostolorū*
 vniuersa comprehendens, quæ Africa *scripsit.*
 nus historiographus in latinam tran- *Interpres*
 sultit linguam: Ex quibus qui scire *huius histo-*
 voluerit, qui fuerint progressus præ- *riæ, sui ipsi-*
 mon & Iudas Apostoli reliquerint, ex *us meminit.*
 multis pauca selegimus. Quippe Za-
 roës & Arfexat magi facientes sceler-
 ra multa per ciuitates Persidis, & di-
 centes, se esse, ex genere Deorum, sem-
 per à facie Apostolorum fugientes,

tamdiu erant in quacunq[ue] ciuitate, quamdiu cognoscerent Apostolos aduenire. Apostoli autem vbicunq[ue] fuissent ingressi, detegebant scelera eorum, & ostendebant doctrinam eorum ab inimico humani generis adiuuentam. Erant autem in Suanyr ciuitate lxx. templorum Pontifices, qui solebāt singulas libras auri à rege cōsequi, quando Solis æpulas celebrabant: id quod quater in anno, fieri cōsueuerat, in tempore nouorum, in introitu veris, initio æstatis, autumnii & hyemis. Hos igitur nō pontifices hac allocutione magi in Apostolos Dei incitauerunt, dicētes: Venturi sunt duo Hebræi, Deorum omnium inimici. Quare vbi inceperint dicere, Deum alterū adorari debere: vos exclusi eritis à facultatibus vestris, & contemptui populo eritis. Alloquimini ergo populum, vt cū primū hi urbē intrārint, tendantur ad Sacrificandum. Si consenserint, pacem habebūt cum dijs vestris. Si verò sacrificare noluerint, sciatis illos ad subuersionem vestrā ingressuros, & deprædationem & mortem. Factum est aut. vt postquam peragrassent vniuersas prouincias,

Suanyr amplissima ciuitas Persidis.

nire

nirent ad Suanyr ciuitatem magnam.
In quam cum fuissent ingressi, & man-
sissent apud discipulū suum, eiusdem
ciuitatis yirum, nomine Semnem, ec-
ce circa horam primam omnes simul
Sacerdotes cum populō innumerabili
venerunt ad ædes, clamantes ad Sem-
nem: Produc ad nos inimicos Deorum
nostrorum. Cum quibus si non sacrifi-
caueris dijs nostris, incendem te &
domum tuam, cum ipsis. Interea te-
nentur Apostoli Dei, & ducuntur
(haud mora) ad templum Solis, quod
cum ingrederentur, cœperunt clama-
re dæmones, Ergon Mystumneos:

Quid vobis & nobis Apostoli Dei vi- *Græce vobis*
nit. In ingressu vestro flammis exuri- *ces sunt Er-*
mur. Stabat autem in vna æde templi *gon Misto-*
ab oriente quadriga Solis, fusilis ex ar- *umneos, pro*
gento, in alia autem æde stabat Luna *eo quod est*
fusilis ex argento, habens quadrigam *manceps.*

similiter boum fusilem ex argento.

Cœperunt ergo Pontifices Apostolis
vim facere cum populo, vt adorarent
eos inibi. Quòd animaduertens Iudas

ad Simonem: Frater (inquit) Simon,
video Dominum meum IESVM

Christum, vocantem nos. Similiter

& Simon respondit: Diu est, quod

K 3

intucor

*Apparet
Christus
duobus Apo-
stolis.*

intueor aspectum Domini in medio angelorum. Nam & dixit mihi angelus Domini cum orarem: Faciam vos egredi de templo, & faciam ipsum templum ruere super eos, & dixi, nequaquam Domine, non fiat hoc, fortassis erunt aliqui ex his, qui conuertantur ad Dominum. Igitur cum hæc secum Hebræo sermone loquerentur, apparuit eis angelus Domini, dicens: Confortamini, & vnum è duobus eligite: aut repētinum istorum omnium interitum, aut palmam martyrij vestri, cum fiducia boni certaminis expectate. Cui respondentes Apostoli, dixerunt: Imploranda est misericordia Domini nostri Iesu Christi, vt & illis propitiatur, & nos adiuet vt possimus pertingere cum constantia ad coronam. Hoc autem Apostoli soli cum viderent & audirent, compellebantur à Pontificibus adorare simulachrum Solis & Lunæ. Quibus Apostoli dixerunt: Facite fieri silentium, vt demus responsum omni populo audiente. Facto autem silentio, dixerunt: Audite omnes, & videte Solem noscimus seruum Dei esse, & Luna similiter præcepto sui Creatoris est

Nota pietatem.

est subiecta. In cæli tamen firmamen-
to consistentes, non sine iniuria sui in
templis includuntur, qui in cælo om-
ni sæculo patere noscuntur. Et ut in-
telligatis, quia simulachra eorum non
Sole, sed dæmonijs sunt plena, ego
præcipiam dæmonio, qui in Solis simu-
lacho latet, & frater meus iubebit al-
teri dæmonio quod in simulachro Lu-
næ vos ludificat, ut egrediatur ex eis,
& ipsi ea comminuant. Et stupentibus
cunctis, dixit Simon ad Solis simula-
chrum: Præcipio tibi ludicator hu-
ius populi dæmon pessime, ut exeas
de simulachro Solis, & cõminuas ip-
sum, & quadrigam eius. Similiter cum
hæc Iudas ad simulachrum Lunæ di-
xisset, visi sunt ab omni populo duo
Aethiopes nigri, nudi, horribili vul-
tu, & ululantes, dirasque voces emit-
tentes abscedere. Quo facto, irruentes
Pontifices & populum in Apostolos
Christi, interfecerunt eos per tumul-
tum. Erant verò ipsi gaudentes & ala-
cres Apostoli Dei, gratias Deo agētes.
quia digni habiti essent, ut pro nomi-
ne Domini paterentur. Passi sunt au-
tem die Kalen. Iuliarum. Simul quo-
que tum passus est cum Apostolis,

*Idolo latræ
gens dedita.*

*Dæmonius
eiectio.*

*Apostol.
mors:*

*Hospitis A
postol. passio*

*Diuina vl-
tio.*

*Xerxis hu-
militas.*

*Magnif.
Templum
honoei A-
post. dicatū
Sarcophagū
Apostol.*

Sennes hospes eorum, quoniam & ipse idolis sacrificare contempserat. Ipsa autem hora passionis, cum nimia esset cæli serenitas, fulgura exorta sunt ita ut trifariam templum ipsum scinderetur, à summo tecti fastigio vsque ad vltimum fundamentum. Quo tempore, & duo, de quibus diximus, magi, Zaroës & Arfexat, ictu choruscationis adusti, ad carbonem cõuersi sunt. Post menses autem tres misit rex Xerxes nuncios in ciuitatem Senayr, qui confiscarent Pontifices, & corpora sanctorum Apostolorum ad suam transferrent ciuitatem. In qua extruere cœpit basilicam, octogenos cyclos octo angulorum, & octies octogenos pedes per gyrum comprehendentem, cum alta esset pedum centum & viginti, fueruntque omnia ex quadratis marmoribus signaticis extructa, camera ipsa laminis aureis suffixa. In medio autem octogeni sarcophagum corpora beatorum Apostolorum portantem, ex argento puro instituit: factaque est huius fabricæ ædificatio per annos tres continuos, & consummata die natalis Apostolorum, & die coronationis Kalendas Iulij

Iulij dedicata. In quo loco beneficia consequuntur, qui credentes in Dominum Iesum Christum, illuc meruerint peruenire.

LIBER SEPTIMVS HISTORIA Apostolica ab Abdia Babylo- nis Episcopo Hebraicè scripta: & in linguam Latinam ab Africano ver- sa, de gestis à beato Matthæo Apo- stolo & Euangelista rebus:

Matthæus cognomen- to Leui, & Alphæi fi- *Genus B.*
lius, ex publicano iū *Matthæi.*
ordine fuit: atque eo
in munere vocatus à *Status.*
Domino nostro Iesu *vocatio ad*
CHRISTO, in discipulorum eius *Apostolatū.*
numerum venit: postremò ad Apo-
stolatus culmen ascendit, ante suble-
uationem Domini in cælum præter
ceteros muneris Apostolici socios,
peculiare nihil gessit. Sed postquam
Spiritus sanctum inluminatorem
vna cum cæteris accepisset, & in or- *Aethiopia*
bem terrarum ad prædicandum Euan- *ad prædi-*
gelium esset directus, Aethiopia *candum con-*
in diuisione prouinciam suscepit. In *tigit.*

K 3 quam